

TREĆA PREMIJERA DUBROVAČKIH LJETNIH IGARA – MONODRAMA DRAŽENA ŠIVKA 'MASKE' U TVRĐAVI BOKAR

Govorim i o Dubrovniku, bit će važnog prepoznavanja!

Iako su same probe trajale uobičajeno dugo za pripremu jedne predstave, moje vlastito istraživanje traje godinama. Već par godina **imam ideju za ovu predstavu** i temu sam donekle poznao

Razgovarala **Ivana Mijić Vulinović**
 Foto **Marko Ercegović**

TREĆI PREMIJERNI NASLOV U programu Dubrovačkih ljetnih igara je monodrama 'Maske' redatelja i glumca Dražena Šivka. Riječ je o koprodukciji Igara i Umjetničke organizacije Grupa, koju će festivalska publika imati prilike premijerno pogledati 12. kolovoza na tvrđavi Bokar.

Šivak je formi monodrame posebno naklonjen pa je tako dubrovačku publiku 'kupio' prije četiri godine s višestruko nagrađivanim 'Mister Buffo', prema djelu znamenitog talijanskog nobelovca Daria Foa u režiji Lee DeLong, u tvrđavi Bokar. Tada je maestro utjelovio više od 30 likova pa se njegov povratak na 'mjesto zločina' s nestrpljenjem iščekuje.

Kako je došlo do koprodukcije, suradnje i uvrštavanja monodrame 'Maske' u program Dubrovačkih ljetnih igara?

Dora Ruždjak Podolski je prepoznala nešto što može biti zanimljivo, što spaja tradiciju i što ne gubi na svježini, vještinu vezanu uz glumca. Igre u svojoj izvedbenoj povijesti imaju upisanu vještinu, umijeće vezano uz razne žanrove: komediju, tragediju. Također, povezuju se dva paralelna svijeta kazališnog života kod nas, ne

prvi put na Igrama: one tzv. nezavisne scene i one tzv. 'mainstream' scene. Jedni drugima daju ono što im treba, nezavisnu podršku u uvjetima rada, a velikom festivalu poput Igara moguću svježinu ideja.

Što novo ova monodrama donosi i u sam program Igara, ali i čime obogaćuje nas kao individue – gledatelje?

Možda je gledateljima Igara forma monodrame neuobičajena, iako nimalo nova: obraćam se direktno njima i na putovanje idemo zajedno. Putovanje je priča o maski, o glumcu, o onom nečem zbog čega idemo u kazalište. Tamo očekujemo inspiraciju, doživljaj promjene. Dubrovčanima će biti zanimljivo što je i njihov Grad dio tog putovanja, maska je vezana i za Dubrovnik. Za Igre nije često da imaju premijeru monodrame, predstave su obično ansambl predstave i lijepo je da Igre imaju i male forme, one imaju vlastitu draž.

U najavi predstave stoji da je ona 'oživljavanje tradicije commedie

Dubrovčanima će biti zanimljivo što je i njihov Grad dio tog putovanja, maska je vezana i za Dubrovnik

dell'arte'? O čemu je zapravo riječ?

Commedia dell'arte je razdoblje koje prepoznajemo kao neki dio kazališne povijesti ili tradicije, a možda nismo svjesni koliko je ona i dalje živa u nečemu što gledamo i slušamo svaki dan. Također, ona je dio kazališne povijesti Dubrovnika, Marin Držić je od nje neodvojiv. Isto tako, *commedia dell'arte* je imala živi odnos prema publici, što je ono što se traži na Igrama, kao i vjeru u glumca. Kroz improvizaciju, kroz transformaciju, glumac govori o vječnim stvarima. Bez *commedia dell'arte* ne bi bilo klauna kakvim ga danas poznajemo (njegovi korijeni sežu dublje od cirkusa).

Možete nam malo više reći o formi i suštini same monodrame?!

Predstava se skriva u predavanje, a kroz tu formu mi ulazimo u glumački svijet koji nije nešto što je odvojeno od gledatelja. Naizgled neobično, no glumac ne bi mogao igrati kad gledatelj ne bi mogao biti njegov partner. Gledatelj

zamišlja, povezuje, prepoznaje, odgovara na poticaje koje dobiva sa scene i predstava se odvija i u mašti gledatelja, a ne samo na sceni. Tako dolazimo do suštinske potrebe koja je održala predstavljanje sve ove milenije. Zato nema potrebe za strahom da će kazalište propasti. Forme se mijenjaju, iskonska potreba za njim ostaje.

Koliko su trajale pripreme i koji je tim ljudi koji stoji iza monodrame?

Iako su same probe trajale uobičajeno dugo za pripremu jedne predstave, moje vlastito istraživanje traje godinama. Već par godina imam ideju za ovu predstavu i temu sam donekle poznao. Za suziti jednu tako veliku temu po mjeri jedne predstave, i to monodrame, potrebna je suradnja s drugima. Mladi kolege dramaturzi, Karla Leko i Patrik Gregurec, za mene su sretna okolnost jer volim suradivati s novim ljudima, pogotovo mlade generacije. Maja Posavec je moj glumački suradnik, meni je u monodrami

Jedva čekam izaći pred ljude. Nije jednostavno igrati monodramu bez publike, ona je moj prvi partner

važno imati nekog kome glumački vjerujem i tko je upućen u temu. Budući smo oboje imali slična glumačka iskustva i suradnje s ljudima koje i spominjem u predstavi, to je za mene ključna podrška. Tu su još i Miljenko Sekulić Sarma koji mi je izradio dio maski, Petra Pavičić kostimografkinja, Bartul Pejković svjetlo...

Kakav je osjećaj izaći premijerno pred publiku Dubrovačkih ljetnih igara? Uzbudenje, trema, mješavina emocija...?

Jedva čekam izaći pred ljude. Nije jednostavno igrati monodramu bez publike, ona je moj prvi partner, pogotovo u ovom slučaju kad se igramo predavanjem kao formom. Također, dio te teme o kojoj govorim vezan je i za Dubrovnik pa će i tu biti važnog prepoznavanja od strane ljudi koji redovno idu na predstave Ljetnih igara, kao i onih koji znaju nešto o dubrovačkim kazališnim poveznicama.

Gledatelj zamišlja, povezuje, prepoznaje, odgovara na poticaje koje dobiva sa scene i predstava se odvija i u mašti gledatelja, a ne samo na sceni